

EEN JAAR ZONDER HAAR

Voor Alessio,
voor Noëlle.

‘Vriendschap is een ziel met twee lichamen.’

Aristoteles

‘In de ogen van een vriend zie ik het warmste,
het mooiste, het tederste wat er bestaat.’

Jacques Brel

De zon straalt als nooit tevoren. Waar haalt ze het lef vandaan?

De lucht zou in tranen moeten zijn, net als ik. Zou moeten huilen, net als ik. Leegstromen, donderen en bliksemen, haar zwartste gezicht laten zien.

Eergister is de hemel op mijn hoofd gevallen, maar nu staat hij alweer op zijn plaats. Blauw. Schitterend. Alsof er niets aan de hand is. Alsof ik gewoon door kan gaan met leven – terwijl ik bijna geen adem meer krijg.

Ik houd het kind in mijn armen. Mijn petekind. Ze straalt als de zon. Als je pas een jaar bent, gaat je verdriet niet veel verder dan een kapot speeltje of een zere knie omdat je nog niet zo stevig op je benen staat.

Ik begraaf mijn neus in haar bruine krullen en snuif langzaam haar geur op. Zo probeer ik mijn trillende lichaam een beetje tot bedaren te brengen.

Vanaf de dag dat Bianca ter wereld kwam, rook je naar haar. Naar je dochter. Alsof zij en jij één en dezelfde persoon waren.

Je had zo lang op haar gewacht, zo lang van haar gedroomd, dit kleintje... Je kon haar nog geen minuut alleen laten.

Wat moeten we, zij en ik, nu jij er niet meer bent?

LENTE

Livia en Francesco

1

Een maand nu al. Een maand waarin mijn leven op zijn kop staat. Waarin ik een constante pijn in mijn borst voel. Een gapend gat in mijn hart.

De eerste dagen was het zo erg dat ik niet eens uit bed kon komen.

Geeft verdriet je nooit een vrije dag? Zelfs niet als het om je dubbelganger van het schoolplein gaat, je zus van een andere moeder, je tweelinghelft uit een andere buik?

Ik moest maar een weekje vrij nemen. Ja, zo lang kreeg ik de tijd om van mijn 'ziekte' te genezen... De ziekte die je hart verbrijzelt. De ziekte die je eetlust ontnemt en een bankschroef op je keel zet. De ziekte waardoor je vergeet hoe je moet lachen.

De ziekte die rouw heet.

Er bestaat geen genezing, geen medicijn om de pijn te verzachten. Niets.

Sinds dat weekje vrij worstel ik me door de dagen en weken. De wekker is nu al twee keer gegaan, het wordt weer tijd voor mijn automatische piloot.

Eerst de ene voet, dan de andere. Rechtop gaan staan, badjas aantrekken, naar de wc, naar de keuken, koffiezetten... En niet over Toto struikelen, mijn dwergteckel, die geaaid wil worden,

die om aandacht smeekt en niet begrijpt waarom zijn baasje plotseling niet meer functioneert.

Met zijn koude snuit duwt hij zachtjes tegen mijn kuit, net zo lang tot ik hem aankijk. Trots dat hij een paar seconden van mijn verdriet heeft weten te stelen, rolt hij zich op zijn rug en steekt alle vier zijn pootjes in de lucht, om me als beloning zijn zachte, warme buik aan te bieden. Ik leg mijn hand erop en streel zijn rode vacht tot hij glanst. Toto kwispelt maar ligt verder doodstil, alsof hij geen snipper van dit geluk wil missen. Het lijkt zelfs of hij naar me lacht.

Ik ga op mijn balkonnetje zitten. Het is druk in Milaan. Zoals iedere morgen. Ik hou van deze stad waar het leven nooit stilstaat, van deze straat waar altijd iets gebeurt. De winkeliers zetten hun koopwaar buiten. Mijn overbuurvrouw Matilda doet de ramen open en geeft haar geraniums water. Leveranciers beginnen aan hun ronde en drijven de automobilisten tot wanhoop. Het eeuwige claxonconcert. Kleurige schooltassen stuiten op de schouders van kinderen die naar de bus rennen... Iedereen lijkt haast te hebben om de dag goed te beginnen. En ik ben niet in staat om mijn pyjama uit te trekken en mijn tanden te poetsen – alsof ik de Mount Everest moet beklimmen.

Ik dwing mezelf naar mijn tas te lopen en in mijn agenda te kijken. Een teamvergadering, over een uur.

Niets interesseert me meer. Azzurra is weg en ze heeft mijn levensvreugde en mijn ochtendritueel meegenomen. Tijdens het ontbijt luisterde ik altijd naar haar spraakberichten – haar podcasts, zou ik bijna zeggen. Ze duurden minstens tien minuten.

Elke ochtend, nadat ze Bianca naar de oppas had gebracht, logde ze in om me van alles en nog wat te vertellen. Alsof ze uit haar dagboek voorlas, één lange monoloog. Haar stem was het

begin van mijn dag, elke dag, en zij was de enige naar wie ik aandachtig luisterde – ook al ben ik iemand die gauw ongeduldig wordt en het liefst in de hoogste versnelling leeft.

Maar van Azzurra's woorden genoot ik. Ze deden ertoe. Het enige wat me nu nog rest, is een oneindige stilte.